
Nimetler Denizi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşler,

Allah Teâlâ dünyada ve dünyanın içinde bulunduğu gökler ve diğer fezada ne varsa her şeyi insanın hizmetine vermiştir. İnsan mükerrem bir mahlûktur. Allah insanı kendisine secde edecek saygın bir mahlûk olarak yarattığı için her nimeti de insanın hizmetine vermiştir.

İnsan, adına nimet dediğimiz, Allah'ın sayılamayacak kadar çok olan iyilikleriyle iç içe yaşar. Üç, beş, yüz, bin diye saymakla bitiremeyeceğimiz kadar çok büyük nimetler içerisindeyiz. Gerçi biz ve umumen insan, nimet deyince sadece malı hatırlar. Çok parası olan nimet içindedir gibi düşünür. Bu bir nankörlük çeşididir. İnsanın kendi ağırlığından, hayalinden çok daha büyük malı olsa bile bir nefes sıhhat için o malın tamamı feda edilebiliyor olduktan sonra nasıl mal tek nimet olarak düşünülebilir?

Allah'ın insana iyilikleri -ihsanı ve lütufları- dendiğinde insanın sadece para, tarla, ev, iş gibi geçiciliği bile sıkıntılı olan nimetleri düşünmesi zavallılıktır. İnsanın “hiçbir şeyim yok” derken konuştuğu dili bile bir şey aslında. Hiçbir şey yok diyen kaç milyon kilovat enerji alıyor güneşten her gün. Güneş enerjisi faturasız bir şekilde sana geliyor. Doğalgazı nimet sayıyorsun. “Oh be doğalgazla sobadan kurtulduk, ne büyük nimet” diyorsun. Güneşin faturasını Allah her ay göndermediği için mi doğalgaz kadar nimet olmuyor? Zengininin evinde klima var, bunu nimet sayıyorsun. Allah'ın gönderdiği rüzgârlar, burnuna çekerek zevk aldığın hava nimet değil mi? İlla kimyasal bir yolla mı illa makineyle mi sana ulaşması lazım nimet olması için?

Hiçbir şeyi yok, evi yok, köprü altında yatıyor, tarlalarda yatıyor denen bir insan bile bir saymaya kalksa sayarken uyuyakalacağı binlerce nimet içindedir. Zengininin malı, arsaları, tarlaları, mülkleri nimettir nimet olmasına da bir gece mis gibi bir uyku uyumak kadar büyük bir nimet var mı beyefendi? Rahat uyku kadar tatlı ne var dünyada? Kaç gecedir, kaç gecedir deliksiz uyuyorsun, sabah olunca canlanmış olarak yeniden kalkıyorsun. Desene “yarı ölüm olan bu uykudan beni yeniden dirilten Allah'a hamdolsun.” Ne büyük bir nimet, yine gözümü açtım şu dünyayı gördüm, demek gerekmez mi?

Ama ne var ki komşunun tavuğu hep kaz gibi görünür ya, şimdi kaz da değil koca boğa kadar görünüyor herhâlde. Tavuk ama komşunun gözünde boğa gibi görünüyor. Dünyevîleşme büyüdükçe komşunun tavuğu da büyüdü. Hâlbuki Allah'a karşı saygısızlık değil mi? Güneş faturasız geliyor, hava faturasız geliyor, gözünü doğrulttun mu güneşe kadar olan uzay boşluğunu görüyorsun. Göz nimetin var, bütün organların çalışıyor, elin sağlam, ayağın yürüyor. Sadece cebinde para yok, belki para olsaydı o para uğruna sen çoktan

toprağın altında olacaktın diye Allah sana para verdimedi. Acıdı sana diye para verdimedi. Sen ise bunu anlamadığın hâlde böyle olabileceğini de aslında mümin olduğun için bildiğin hâlde “hiçbir şey vermedi Allah” diyorsun. İşte sıkıntımız bu bizim. Nimetler içinde yüzdüğümüz hâlde fakirlik edebiyatı yaptığımız bu problemimiz Rabbimizin hoşuna gitmiyor. Aslında nimetler içinde yüzüyoruz, bunu biz de biliyoruz.

Bir insan tonlarca altını olsa canı sıkılınca sarılıp altınlarını öpüp rahatlıyor mu? Altınlar “ağlama canım, merak etme” diyorlar mı ona? Bir ton altın, yüz ton altın, deste deste paralar sana sarılıyor mu, öpüyor mu seni? Okşuyor mu? Ama salih bir kadın, onu görünce mutlu olduğun, dertlerini unuttuğun, rahatladığın, deşarj olduğun salih bir kadın? Akıllı bir insan kaç ton altınla salih bir eşi değiştirebilir? “Nasılsın canım kocacığım” diye sana sarılan, “tatlım, karıcığım” diye sarılan bir eşi Allah’ın nimeti olarak görmezsin de bana bir şey vermedi nasıl dersin insan olarak? Bu nankörlük Allah’ın hoşuna gitmez. Bir şey vermedi; sadece salih bir eş, salih bir koca, 5-6 çocuk, turp gibi sağlam beden, cennet, ibadet, Muhammed aleyhisselama ümmet olmak, Kur’an okuyabilmek ve ufuklara kadar uçmak; fakat başka bir şey vermemiş Allah, zavallı bırakmış onu, zavallı bırakmış!

Böyle denir mi hiç? Oturup Rabbimizin huzurunda utancımızdan boynumuzu büküp kıyamete kadar bir daha kaldırmayacağımız kadar ağır bir hakarettir bu. O hakarettten dolayı büyük nedamet hissetmeliyiz. İnsan nasıl nur topu gibi çocuğunun yanında “bize Allah bir şey vermedi” der? Ne verecekti Allah başka, ne verecekti? Dağlar kadar servetin olsaydı öyle bir çocuğun olacak mıydı? Allah vermeseydi... Nasıl doğurduğun evlattan daha büyük bir nimet beklersin Allah’tan?

Konuşuyorsun, kokluyorsun, tutuyorsun, yürüyorsun ama Allah sana bir şey vermedi; ne verecekti? Başına bela para mı verecekti sana? Seni uykusuz bırakacak belalar mı istiyorsun Allah’tan? Evet, onları da verse güzel olur ama seni senden iyi bilen Allah ne verdiyse tamam de, rahat edersin. Kime Allah tonlarca altın verdi de “yeter yeter, daha istemem” dedi. Sonu yok ki istemenin. Dünyanın tamamını verse “uzayda bir otopark bulsak da bu dünyayı oraya koysak” diye düşünecektin. Sonu yok istemenin.

Her birimiz, en fakirimiz, en zavallımız kul ölçüleriyle düşünecek olsa nimetler denizinde yüzdüğünü görecektir. Hastamız, hastanede onkolojide tedavi görenimiz için de geçerli bu. O da nimetler içinde yüzüyor. Ama kavanozu açmadan balı sadece seyredersin. İnsan kalbini Allah’a açmalı ve hayatın gerçek yönüne bakmalı. Kaç sene Allah seni onkolojide tedavi ettirecek veya ettirmeden alacak; kaç sene seni Firdevs’ine, Adn cennetlerine alacak. Kaç sene vereceksin, kaç sene alacaksın, kaç sene kaç asır kaç milyon kaç milyar yıl geçecek cennette? Ve işin daha garibi, hasta etti, sakat etti de sen senin misin ki benden bunu nasıl aldılar diyorsun? Bu beden senin mi? Sen mi seni yarattın? Yarattı total yarattı, yarattı sakat yarattı, yarattı sağlam yarattı, kim “ben şu standartlarda olmayı istiyorum” diye verdiği dilekçe üzerine ‘insan hakları’na uygun olarak yaratıldı?

Bunların hepsi kavanozu açmakla ilgili meseleler. Namaz kılan bir Müslüman da kavanozunu açmayı bilemeyebilir. Kavanozu açmadığı için de elindeki balın tadını bilmiyor. İman öyle bir nimettir ki Allah’a teslim olmak -yani Müslüman olmak- öyle bir şeydir ki kolun kopacak gibi olduğu zaman “sen nesin, nesin ki Allah yolunda uğraşmaktan beni

alıklarıcaksın” deyip ayağıyla yarı kopmuş koluna basıp kopararak, “sen beni Allah yolundan alıklarıcamazsın” diyen, bal lezzetine ulaşmış insanın adı mümindir. Öyle yaptılar da iki metrelik mızrağı göğsünden yiyip ciğerlerini delerek karşı tarafa geçtiğinde “Rabbime yemin olsun kazandım be, kazandım be!” dediler. Kazandım. Ne kazandın? Balı tadıyor balı. Verdim çürüyecek bedeni, aldım ebedî cennetleri diyor.

Nimetler içinde yüzüyoruz dedik ama insan olduğumuz ve Allah bizi bir tamahla yarattığı için ne hikmettir, hep komşunun tavuğuna bakarız, o tavuğu deve görürüz. Aman Allah’ım, komşu bir köpek kulübesi yapmaya görsün, villa o. Ama bizi hep zavallı bıraktı Allah! Niye zavallı bıraktı seni? Bu düşünce kardeşler, bu bahsettiğim düşünce bir şahıs olarak Ahmet, Mehmet, Ayşe, Fatma olarak bizde var, o kadar var ki memleket olarak bile ülke olarak bile böyle inandık, böyle inanıyoruz. Avrupa çok güzel. Çok, bildiğin gibi değil. Yollar ne harika ya Rabbi. Mübarek, yolda durdun mu kendiliğinden gidiyor yol, o kadar güzel, temiz. Bizim ülke çok berbat.

Gâvurun üç gün tatili olur, “şunu bir Türkiye’de geçirsem, dünyanın en güzel güneşli yeri” der, bizimki de 3 dakika -vizesiz mizesiz- tankerle bir şeyle gitsem de bir Avrupa görsem der. Komşunun tavuğu. Tabii bir ortamı yok. Hormonsuz, zehirsiz yiyebileceği bir salatalığı yok adamın; bize göre Dünya cennetinde. Bu kompleks işte. Onun gözü senin toprağında, Dünya’nın en güzel yeri görüyor, sen de “adamlar ne binalar yapmış yahu ne binalar...”

Yüz katlı bina yapmış tabut gibi, evlerin içinde solunum yok, klima ile hava alıyor adam. Sen camı açtın mı Dünya’nın en bol oksijeni senin evine bedava giriyor ama adamların binaları çok güzel! Niye güzel? 118. katında oturabiliyorsun, tabut gibi bir buçuk odalı evlerde. E bizim evler çok geniş tabii, geniş rahatsız ediyor. Çılgınlık bu çılgınlık!

Nimetler gözümüze bata bata kör etmiş bizi. Kar yağar karın güzel, yağmur yağar yağmurun güzel, Güneş açar yemyeşil olur her yer. “Bir bilsen Almanya ne kadar yeşil...” Ne yeşili ama? Çim yeşili, kimyasal yeşil. Seninki orak görmemiş, gübre görmemiş. Bir bakıyorsun dağın dibinden, öbür tarafa kadar yeşili tonlarıyla seyrediyorsun, ama gâvurun yeşili çok güzel mübarek! Niye? Çünkü kimyasal katkıyla çime şekil vermiş. “Adamlar çimi ne güzel kesiyorlar yahu.” E senin köyde bahçedeki otların içinde çocuk bir düşse kayboluyor, o kadar güzel, çocuk kendini kuzu zannediyor oralarda. Ama gâvurun çimi çok güzel! Kazara koyun bir tutam alsa zehirleniyor. Otu da kalbi de zehirli. Kafası zehirli melunun ama ‘çok güzel’! Bu bir şeytan taktiği olan nankörlüktür Allah’ın nimetlerine karşı. Hepimiz büyük nimetler içinde yüzüyoruz kardeşler.

İki çaplı örnekler verdim:

1. Şahsımızda ne kadar büyük nimetler var ve nasıl bu nimetler içerisinde yüzüyoruz.
2. Bu küçük çapta, kendi çapımızdaki nankörce bakışımız bizi götüre götüre Dünya’nın en değerli topraklarını bile, yaşadığımız toprakları bile basit görmeye, çirkin görmeye nasıl sevk ediyor.

Kendi elimizdeki nimeti bile ne kadar kötü görüyoruz. Bu mantık ilerledikçe anne-babaları, kendi çocuklarını beğenmeyip komşularının çocuklarına ne güzel demeye bile sevk ediyor. “Filancanın çocuğu hiç anası çalış demediği hâlde kendiliğinden dereceyle okul bitirdi, bir de imtihan kazandı. Bizimki direk. Diktin buraya kıpırdamıyor. Çalış diyoruz çalışmıyor.” Senin çocuğundaki sadece imtihan eksikliği mi? Hiç çalışmıyor okul bitirmiyor. Peki Allah bu çocuğu okul bitirmek için mi yarattı? Başka bir özelliği yok mu bu çocuğun? Senin sofrana oturup da “Anneciğim biraz daha zeytin verir misin?” derken sen dünyalar kadar mutlu hissetmiyor musun? Hangi diplomayı kazanmış olmak “anneciğim, babacığım” demesinden daha tatlı bir şeydir çocuğun?

Evet o çocuk diploma aldı. O çocuk filan imtihanı kazandı. Açtığı zaman çocuğun yüreğini, ilk hedefi filan şehre gidip üniversite okumak, filancayla evlenmek, anasına da bayramlarda gelmek, babasını da bayramlarda ziyaret etmek. Çocuk imtihan kazanan bir çocuk olduğu için ilk teptiği şey anası babası. Ama sen mutlusun. Sen mutlusun. Öbür çocuk da ben imtihan kazanırsam üniversiteye gidersem anamdan ayrılıyorum diye, anasına iyilik yapacak diye imtihanı bile asıyor. Bu ne büyük nankörlüktür. Bir evladın sağlıklı olmasından, “benim anam babam dünyanın en değerli insanıdır” demesinden daha büyük kazanılacak bir fakülte var mı bu dünyada?

Yirmi yaşına geldiği hale iki yaşında çocuk gibi annesinden izinsiz sokağa çıkmayı düşünmeyen, babası izin vermediği için filan model pantolonu almayan çocuk, kazandığı üniversitenin değerini bilmesi gereken bir çocuk değil midir? O çocuk hayat üniversitesini, Allah’a giden yolu kazanmış. Evet çocuklar her türlü diplomayı, her türlü imtihanı alsınlar ama biz nankörce değerlendiren bir gözle çocuklarımıza bakmamalıyız.

Kardeşler, evlatların kıymetini bilmekle ilgili konuşmuyorum. Nimetlere bakış tarzımızın bize nelere mal olacağını konuşuyorum. Bu sebeple şu içinde bulunduğumuz imtihan dünyasında Allah’ın bize nimetlerini iyi bir mantıkla, vefakâr bir gözle değerlendirmeye davet için söylüyorum.

Büyük nimetler içinde yüzüyoruz. Bu nimetlerin hacmini, kapasitesini ölçmemiz bile mümkün değildir. Bunun için kardeşler nimetlerle ilgili bazı kuralları zihnimize nakşetmemiz lazım:

1. Kanunumuz:

Nimetlerin hepsinin kaynağı Allah’tır. Hiçbir şekilde Allah’tan başka bir nimet olamaz. Mal da evlat da bahçe de tarla da; her nimet Allah’tandır: “Elinizdeki her nimet Allah’tandır.”

“Ama bana Toki’den çıktı.” Öyle zannet sen. Allah’tandır.

Bu kâinatta Allah’ın kabzasında, hükmünde olmayan ne var ki sana filan kuradan çıkacak. Kuradan kimseye bir şey çıkmaz, ne çıkarsa Allah’ın kaderinden çıkar. Buna böyle iman ediyoruz biz.

2. Kanunumuz:

Nimet de imtihandır, nimetsizlik de imtihandır. Yani hiçbir insan elinde nimet bulunmadığı için atıldığını zannetmemeli, nimet bulunduğu için de kurtulduğunu. Mal, çocuk, eş; ne varsa varlığı da imtihandır, yokluğu da. Biz böyle iman ediyoruz. Bu nedenle insan nimet gelince eline kendiliğinden gelmiş gibi davranmayacağı gibi nimet gelmeyince de atılmış, horlanmış gibi davranmamalıdır. Allah bir kulunu imtihan etmek için mal da verebilir, malı da kısıabilir. Çok çocuk da verebilir, çocuksuz da bırakabilir. Ne zenginlik kazanmaktır, ne de fakirlik. İkisi de bir imtihan türüdür. Tıpkı filan şehre otobüsle de trenle de gitsem gitmiş olurum, nasıl ki ikisinin adı da yolculuktur. Fakir trenle gidiyor olsun, zengin otobüsle gidiyor olsun, ikisi de yolcudur.

Allah kullarının tamamını imtihan etmek için gönderdiğine göre kimini fakirlikle kimini zenginlikle, kimini eşleriyle kimini akrabalarıyla, kimini babalarıyla, kimini bağıyla bahçesiyle; ama herkesi imtihan edecek. Bir kısmımızı da sıhhatiyle imtihan edecek. Bir kısmımızın moralini kıracak, bakacak ayağı kayıyor mu.

Çok mal sahibi olmak eğer Allah'ın nazarında seçilmiş iyi kul olmak olsaydı, o zaman bütün peygamberlerin süper zengin olmaları lazımdı. Hâlbuki çoğu çobanlık yapmak zorunda kaldı. Allah'ın en sevgili kulları oldukları hâlde en zengin kulları olmadılar. Zengin peygamber de var. Süleyman aleyhisselam da debdebeli zengin bir peygamberdi. Yirmi beş büyük kulundan birisi Allah Teâlâ'nın.

Demek ki zenginlik peygambere de gelebilir, diğerlerine de gelebilir. Eğer “zengini muhakkak seviyor Allah ki bu kadar mal verdi” denecek olsa Karun'un Allah'ın en sevgili kulu olması lazımdı. Ondan daha büyük bir kulu yok Allah'ın. Niye? E o kadar mal verdiği göre seviyor demektir! Esasında anlıyoruz ki Allah, Karun'u sevmediği için o kadar mal vermiş. O kudurdukça artırmış malını Allah, kudurdukça artırmış. Meğer Karun bir tuzakta yürüyormuş fark etmeden. Bunu Karun anladığı zaman iş işten geçti tabii. Bu sebeple ne mal ne malsızlık, ne çocuk ne çocuksuzluk, ne çok çevreli olmak ne de çevresiz olmak; hiçbiri Allah'ın sevdiği ya da sevmediğine işaret değildir. Peki neye işarettir? Allah imtihan ediyor. İmtihana işarettir. Verirse de imtihandır, vermezse de. Bu şekilde iman ediyoruz.

Bir başka kuralımız:

Bizde var veya yok çevremizde var veya yok, Allah'ın nimetlerini saymak mümkün değildir. “Allah'ın nimetlerini saymaya kalksanız bitiremezsiniz” diyor Kur'an. Bu şekilde iman edeceğiz. Peki ev kirasını ödeyemeyen, elektriğini ödeyemediği için elektriksiz kalan hangi nimetini sayıp duracak? Hastanede kıvranan hangi nimetleri sayıp duracak? Başlayacak:

Demek ki Allah beni hasta etmeye, hastalıkla imtihan etmeye uygun gördüğü kullarından saydı. Ne büyük nimet, elhamdülillah.

Allah ya bana Karun gibi “salın bunu ne istiyorsa verin, başı bile ağrımasın, nasıl olsa bunun işi bitmiş” deseydi ne edecektim? Ne edecektim? Evvela buradan başlayacak. Bundan önce de başlayacağı şeyler var.

Kıyamet günü Muhammed aleyhisselamın ümmetinden olarak dirilme pahasına, Bilal gibi kırbaçlanmak, Sümeyye gibi parçalanmak değmez mi? Bitti. En büyük nimet, elhamdülillah.

Kıblem belli, namazım belli, Kur'an'ım var; nimet. Başka nimete gerek yok diye düşünmeli mümin. Kaldı ki bu manevî boyuttan önce de müminin evinde sayacağı nimetler yine vardır. E bu adam hiçbir nimet göremiyor? Hiç göz kalmamış demek ki. Görmek istemiyor. Kavanozu açmak istemiyor. Böylece o nimetli-nimetsiz kategorisinden adam değil o zaman. Onunla ilgili zaten söz yok. Bir kere 'nimet insanı' kategorisine, listeye giriyor olmak lazım.

Bir nimet kanunu daha:

Allah'ın şu fani Dünya'da değışmez bir nimeti yoktur. En büyük nimet hayat nimetidir. O bile gidicidir. Benim insan olarak, şu yeryüzünde ayaklarımın üzerinde canlı bir mahlûk olarak yaşamam bile bir zaman sonra elimden gidecek bir nimetken eşim gitse ne olur ki; benden değerli mi eşim? Çocuğum benden değerli mi? Tamam, nimet olarak büyük ama benden büyük değil ki. Ben gidiciyim, ben faniyim, dün var olan param bugün yok olsa bu bir terslik değildir. Bu tam aksine tabii, doğal bir sonuçtur. Ben değerlendirilirken bir insan olarak gitmez, ölmez ebedî birisi denebiliyor mu benim için? Ben böyle değilken benim cebimdeki para dün vardı da bugün yok olsa, üç çocuğumun üçü de bugün yok olsa, sağlığımın bir bölümü elimden gitse, eşim ölse, ayrılrsa, boşansa, ben nasıl kendimden değerli bulurum bu nimeti?

Realitede yani gerçek bir hesap yaparken bir insan başka birisini kendinden değerli görüyor mu? Yok ki böyle bir şey. En değerli olan candır sonra canan, çünkü can gittikten sonra cananın ne kıymeti var? Can da fani. O zaman yüz puandaki canım ebedî değilse onun altında kalan, 99-98-50-60-40-30 puan değerindeki şeyler beni batırıp bitiremezler. Böyle bakarız.

Bir başka kanun:

Allah bütün nimetlerin sahibidir. "Feminallah: Nimetler Allah'tan." Hangi nimet olursa olsun. Lakin "değıştirmeyeceğim, verdim bir daha geri almam" diye bir kuralı yoktur; tam aksine, "verdim, kıymetini bilerseniz tutarım yoksa alırım." Hatta ve hatta başımızın tacı ve ruhumuz olan İslam ve İslam'ın fizikî yapısı olan devleti ve ahlakı, ibadeti bunlar bile kıymeti bilinmezse alınır. Allah verdiği bir nimeti değıştirmez ama o nimeti kime verdiyse onlar değışince değıştirir. Yani Allah bir kuluna sağlık nimeti verdi, o da gitti zehir zemberek şeyler yiyip midisini çürüttü. "E bir kere verdik bu mideyi, geri almayalım" demez Allah, korusaydın der, hemen geri alır. Allah bir kuluna, kulağına ezan okunmuş bir diyarda doğmayı, mümin olarak yaratılmayı nasip etti, o ise kâfirlere taklit ediyor, kâfirlere özeniyor; alır dinini hiç şakası yok. Bir kere bunun kulağına ezan okundu diye Allah dinini onda bırakacak diye kanununu yoktur. Kendini değıştiren Allah atar. Kimseye muhtaç değil ki Allah. En küçük nimetten en büyük nimete kadar kanun budur.

Bu ne demek oluyor? Elimizdeki nimetleri biz koruyacağız. Çocuğumuzu koruduğumuz gibi dinimizi koruyacağız. Sağlığımızı koruduğumuz gibi ahlakımızı koruyacağız. Sen ahlaksız ortamda durursan çanak çanak antenlenirsen Allah da ahlakı alır senden. “Çok temiz bir amcanın çocuğuydu...” Nuh aleyhisselamın oğlu? “E Allah niye bu âlimden bu zalimi çıkardı?” Allah âlimden zalimi çıkarmadı. Allah, zalimin penceresine, çatısına, balkonuna çanak doldurdu. Dünyanın fuşiyatını evine akıttı. O da çocukları da kaydı gitti. Allah da ahlakını, imanını -maazallah- geri aldı. Kimseye yalvardığı yok Allah'ın.

Yahu bir kere verdik şu kontratı, yenileyelim etme eyleme, dediği var mı kimseye Allah'ın? Baktı kontrata sadık kalmadın, çek git der, kiracısı mı yok Allah'ın! İman edecek kulu mu yok! Secde edecek yaratma imkânı mı yok! Secde edecek kullar yaratır, melekler yaratır. Allah muhtaç değil ki; ne çocuklarımıza muhtaç, ne bize muhtaç, ne elimizdeki mala muhtaç. Ne de Kâbe'sinin tavaf edilmesine muhtaç. Böyle biliyoruz biz.

Şimdi kardeşler, nimet konuşulmuşken şu dünyevileşmenin, emekli maaşı için canlar feda etmenin ve bir dönüm tarla uğruna anayı babayı mahkemeye vermenin, 50 lira 100 lira alacaktan dolayı ablaıyla elli sene konuşmamanın, beş kuruş etmez şey için silaha sarılmanın normalleştiği şu zamanda en büyük iki nimete dikkat çekiyorum. Bu iki nimet hem peşinde koşmamız gerekenler olarak bilinecek hem de iman ve İslam nimetinden sonra uğruna her şeyimizi feda etmemiz gereken en büyük iki nimet olarak korunsun diyoruz.

İki nimetin birincisi eşlerimizdir. İkincisi de çocuklarımızdır. Neden? Çünkü dünyadan ahirete giderken bizim en büyük yardımcılarımız bunlardır. Kalıcılığa en yakın nimetler de bunlardır. Dediğimiz gibi: İnsan merkez bankasının kasalarına girse, öpse öpse paraları, çıktığında bir şey olacağı yok. Bir sürü de hasret yanarsın üstelik; o kadar parayı boşuna öptük diye. Altın yesen zehirlenir hastaneye kaldırılırsın. Ama insanın eşi sekinedir. Yani rahatlaktır. Allah'ın kanununda Allah parayı, malı, tarlayı başımızın belası olacak şekilde vermiştir. Kadını, kocayı, evladı da huzur bulmak için vermiştir. Biz parayı bulunca eşlerimizi tepiyorsak eğer, para uğruna çocuklarımızı ihmal ediyorsak eğer, güzergâhta ters gidiyoruz, bundan dolayıdır.

Güzergâhı ters kullanıyoruz. Gidiş istikametine geri vitesle gidiyoruz biz, yanlış yapıyoruz. Müslüman eşi ve çocuklarıyla kapandığı odasında, evinde cennettedir. Allah'ın cennetindedir. Musa aleyhisselam bunalınca, Harun aleyhisselam bunalınca Allah evinin adresini, hanımını ve çocuklarını gösterdi ona. Resûlullah aleyhisselam Cebrail kendisini sıkıp da şöyle göklerden aşağıya atılmış gibi bunalmış hissedince Hatice'sinin kucağına sarıldı. Eşler, kadınlar ve kocalar olarak Allah'ın en büyük nimetidir. Eşlere bu nimet muamelesi ile muamele etmek gerekir. Çocuklarımız Allah'ın elimizdeki en büyük nimetleridir. Ama burada bir inceliğe dikkat etmemiz gerekiyor kardeşler. Çok ince bir şeye dikkat etmemiz gerekiyor.

Adamın bir deste parası var diyelim. Yarısını istesen nasıl karşılık verir? “Ben bunun için uykusuz kaldım, şöyle ettim.” Sana bir edebiyat diziyor ki sübhanallah, Ferhat gibi dağları delmiş zannedersin. Bütünü sabah sekizde gitmiş kart basmış, akşama kadar üç dört telefona bakmış, akşam da maaşını almış eve gelmiş. Aman Allah'ım, sorsan kazmayla dağı

delmiş zannedersin. Çünkü para böyle kazanılır. Para nimetse kadın, koca, çocuk paradan kıymetsiz mi bedava kazanılacak ve hiçbir sorun üretmeyecek? Var mı böyle bir nimet?

Madem eş en büyük nimettir en büyük sıkıntı demektir zaten. Altın kazanmakla bakır kazanmak aynı mı? Maaşı 100 lira olanla 1000 lira olanın diploması, ettiği, eziyeti aynı mı? Yüz liralık emekle bin liralık emek, 100 liralığın aradığı diplomayla 1000 liralık işin aradığı diploma aynı olur mu hiç. Peki, cennet demek olan çocuk? Doğuruyorsun, Allah sana cennet veriyor, al ayağının altında dursun diyor. Bir daha doğuruyorsun bir daha, bir daha doğuruyorsun bir daha.

Abdullah ibni Mübarek, ashabın elinde yetişmiş büyüklerden. Allah ondan razı olsun. Başkalarından da nakledilen bir söz. Bir gün cihattalar ve gece nöbeti tutuyorlar. Allah dostu biri, herkes etrafına toplanmış ve bize nasihat eder misin diyorlar, ne istiyorsunuz diye soruyor.

Ne mübarek isteyiz değil mi, diyorlar. Yani Allah için cihat ediyoruz: “Burası fethedilecek, burada insanlar ibadet edecekler, biz de gece nöbetteyiz şu anda. Allah için gece nöbeti tutun diyor Allah, Kur’an’ı gerçekleştiriyoruz biz.” Size şu cihattaki nöbetimizden daha hoş bir şey söyleyeyim mi, demiş, “tabii buyur” demişler. “Şimdi evinde bir Müslüman uyanmış, gece çocuğunun üstündeki yorgan açılmış da onu örtüp sonra tekrar yatıyor ya o bizden daha değerli bir iş yapıyor.” demiş. Neden?

“Çünkü bizim amelimiz kabul olacak-olmayacak, cihadı becerdik-beceremedik hep tereddüt; ama o Allah’a secde edecek bir çocuk yetiştiriyor.” Fidan suluyor. Gece çocuğunun yorganı açılmış mı açılmamış mı diye bakıp düzelten bir baba-anneyi cephede ölüm nöbeti bekleyen, hangi okla şehit olacağı belli olmayan bir adam, kendi işinden daha değerli görüyor.

Çocuklarımızın nimet olduğuna iman ediyoruz. Çünkü Allah öyle diyor bize. Eşlerimiz Allah’ın adı ile aldığımız nimet emanetleri, buna da evet diyoruz ama sabah namazı ile öğle namazının sevabı niye aynı değil. Niye sabah namazı daha önemli? Kalkması zor çünkü. Öğleyi ‘zaten bunalmıştım, bir mola vereyim şöyle hem namazı kılarım’ oluyor. Bir de yemeğe rastladıysa daha da bereketli bir namaz oluyor. ‘Hele bir kılalım sonra yeriz. Bir çay demle o arada biz namaz kılalım.’ Sabah ‘bir çay demle biz namaz kılalım’ olmuyor ama. Demlik de senin olsun, bırak beş dakika daha uyuyayım diyorsun. Ama sabah namazı öğle ile -iki rekât olduğu hâlde- tartılmıyor bile. Hatta iki rekât sünneti bile tartılmıyor. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz ne buyuruyor: “Düşman atla sizi kovalıyor olsa bile kaçırmayın o sünneti.” Çünkü o saatte şöyle bir buçuk dakikalık sıvışmak varken yatağa, bir buçuk dakikalık daha sünnet giriyor devreye. Zor, zor olunca maden. Değerli bu sefer.

Bu mantığı eşlerimiz için kullanmak zorundayız. “Yahu ben kahveden gelmezdim bu kadın ayağımı öperdi, şimdi camiden gelmiyoruz bela oluyor başımıza, fesubhanallah.” diyen kardeşim: Yahu bir otur şükür secdesi yapsana sen. Demek ki sen düzgün bir yolda olduğu için zırt pırt levhalar çıkıyor. Dağ yolunda, devrilecek yolda olsaydın şeytan senin önüne barikatlar kurmayacaktı. İkiniz de şeytanın yolundaydınız zaten. Şeytan baktı ki sektör dağılıyor, baktı ki koalisyon bozuldu, öbürünü sıkıştırıyor.

“Bizim çocuk hiç laf dinlemiyor...” E iyi be! Doğduğunda kulağına ezan okudun, üç yaşında müezzin olsun, beş yaşında da imam olur, yirmi yaşına geldiğinde de Müslümanlar’a halife seçersin sen! Ne âlâ. Senden doğdu ya o mehdi olur zaten. Niye bu kadar ucuz düşünmeye çalışıyoruz? Gayen büyük değilse haklısın sen. O koltuklara gerilip gel yavrum, gelin çocuklarım, gel hanım sen de şöyle otur diyeceğin cennet derdin yoksa senin vallahi haklısın, billahi haklısın. “Biz bu aileyi ana, baba, dede, amca, hala olarak inşallah Ömer bin Hattab’ın, Halid bin Velid’in, Fatıma’nın, Aişe’nin, Sümeyye’nin bulunduğu cennetlerde devam ettireceğiz” diyorsun ama Sümeyye’yi masal olarak dinliyorsun.

Ömer de karısından çekti kardeşim. Ömer Ömer’ken karısından çekti. Evinde misafir var, evi zaten bir oda perde ile bölmüş. Misafirini yatırmış. Karısıyla paldır küldür kavga ettiler sabaha kadar, kadın bağırdı Ömer bağırdı. Misafir varken durun yahu Allah Allah. Durmadı Ömer. Dünyayı titretti, bir kadını titretemedi kardeşim. Sabahleyin misafir ‘yahu koca emire’l-müminin, beni de berbat ettiniz siz’ dedi. Arkadaşlar gülünecek şey anlatıyorum ama hâlimizden dolayı gülünecek şey. Hâlimizden dolayı. Ömer Ömer’ken billahi şeytanı kaçırtmıştır. Ne buyuruyor aleyhisselam Efendimiz: “Ömer” diyor, “sen bir vadiye girsen şeytan o vadiye uğramaz daha.”

Böyle iken yatak odasında sorun vardı. Misafirin yanında da bu sorunu önleyemedi üstelik. Hayat budur. Ömer’sen de budur bu iş. Ömer değil de Ebu Cehil olsaydın ne şampanyalar patlatırdın, ne rahat ederdin, mutlu mu mutlu. “Ama gâvurun evinde huzur yok.” Olur mu öyle şey, huzursuzluk diye bir kavram yok onlarda. “E filanca gâvurlar hiç ikinci karıdan boşanmayı konuşmuyorlar.” Nikahlılar mı ki boşanmaktan konuşsunlar? Tuttuğu onun haram zaten. Haram diye bir derdi yok. Onun boşu dolusu yok ki.

Mümin dertli insandır. Mümin, Allah’a söz verdiği için, harama bulaşmaktan korktuğu için, önünde kaynayan cehennemini gördüğü için, elindeki nimetlerin gitmesinden endişe ettiği için mümin dertli insandır. Müminin yüreği fokur fokur kaynar. Sonra rahat etmek için sıkıntılarından da şikâyet etmez mümin. Bağırıp durmaz.

Kardeşler özü şu bu meselenin: Eşlerimiz, kadınlarımız ve kocalarımız Allah’ın avucumuza koyduğu en büyük nimetlerdir. Çocuklarımızın her biri Kâbe kadar değerlidir. “E sigara içti bizim çocuk?” Bazen Kâbe’ye de küçük çocukların işediğini ben bile gördüm. Dibinde tavaf ettiriyor babası, çocuk orada kaçırıyor. Olur böyle şeyler. Kâbe’nin duvarının dibinde çocuk kaçırıyor da senin çocuğun ufak bir hata etse kıyamet kopmaz. Böyle iman edeceğiz. Nuh! Nuh aleyhisselam gibi bir adam. Beş adamdan biri. Allah’ın ‘beğendim’ dediği beş kişiden biri. Oğlu “merak etme ben senin Allah’ından kurtulurum, çıkarım şuraya” diyor. O da “Melun, bu sözleri konuştun ha!” deyip kürekle bi’ tane vurmuyor. Etme yahu diyor, etme. Etme, gel kurtul diyor. Merhamet. Bu ne acayip bir duygudur ki o gün gelen sular kadar merhamet var çocuğuna karşı Nuh aleyhisselamın.

“Yok sigara içti, yok şu işe baktı...” Baktırmasaydın! Ne biçim babasın ne biçim annesin, beş yaşında çocuğunu etek giydirmeye alıştı, kızını altı yaşından itibaren çıplak, rezil, berbat düğünlere götür, ondan sonra on beş yaşına gelince ‘çarşaf’ giysin. Yatağına bile çarşaf koydurtamazsın, bırak sen alına çarşaf koymayı! Zamanında neredeydin. O gittiğin düğünlerde gördüğü rezillikler, allı pullu-boyalı-çingirli mıngıllı rezillikler... İslamî düğün

ama! Tabii tabii, erkekler yok! Erkekleşmiş karıların ortasına düğüne götürdün. E sonra çarşaf giydir yok peçe taktır. Çok beklersin sen.

Allah katında çocuklarımızın kıymetini bilelim. Şeytanın avucuna yem olarak atmayalım çocuklarımızı. Her biri Kâbe kadar değerli çocuklarımızın. Her biri herhangi bir şekilde hataya da düşebilir. Şu Nuh aleyhisselama bir daha baksın herkes. Şu merhamete Allah için bir daha bakınız. Allah'a başkaldırıyor bir peygamberin oğlu, bir defalığına ağzından kaçırdığı bir hata da değil. Senelerce “bana ne senin Allah’ından” deyip duruyor. Böyle bir çocuğu kesmemiş doğramamış, kürekle kafasını kırmamış da son anında “gel oğlum, ne olursun gel oğlum” diyor, yalvarıyor. Kimin kime yalvarması gerekirken o yalvarıyor.

Bu merhametsizliğimiz... Bizi şeytan kandırdı. Ama Allah için yaptırırken de iyi ikna etti bizi. Nuh aleyhisselamı nereye koyacağız? Nereye? Kim bu Nuh? Kim?

Çocuklar en büyük nimetidir Allah’ın. Tarlalarımız sele gitsin, evlerimiz depremde yıkılsın lakin inşallah çocuklarımıza bir şey olmasın demek lazım. Kaç bin ev bir çocuk yapar, kaç bin dönüm tarlan olsa, İstanbul senin olsa küçük bir kız çocuğunun bir ayağı kadar, bir kolu kadar yapar mı? Bu nimeti böyle bileceğiz. Eşlerimizi de böyle değerlendireceğiz. Kocasını-karısını herkes bu şekilde değerlendirecek ki Allah verdiği nimetin kıymetini bildiğimizi görsün. Allah bizi nimet deyince sadece para, arsa ve inşaat; başka bir nimetten anlamaz görmesin. Tamam, arsalarımız da olsun inşaatlar da yapalım ama mesela şöyle yapmalıyım:

-Sen bu kadar evleri mülkleri ne yapıyorsun?

-Çoluk çocuk için.

-Ama dört çocuk var?

-İşte onlara bırakacağız.

-Ciddi misin?

-E tabii, ben ne yapacağım, mezara götürecek hâlim yok!

-Senin 7-8 tane dairen var. Çocuğun lise okuyacağım diye niye burs alıyor başkasından? Hani çocuk içindi bunlar?

Yemin olsun yalan söylüyor! Yalan söylüyor! Çocuk için diyor, kızına kalmasın diye kırk dalavere çeviriyor. Kız çocuk değil o, uzaydan geldi. Şeytan kandırıyor bizi. Bir de Allah’ın adını kullanarak güya Müslümanlığımızı kullanarak kandırıyor bizi. Çocuklar için çalışıyormuş! Kendi kendini kandırıyor.

Çocuklarımız en büyük nimettir. Eşlerimiz eşi bulunmaz nimetlerimizdir. O zaman onlara o çapta kıymet vereceğiz. Elimizdeki nimetleri o nimetlerin hacmi kadar, kıymeti kadar değerlendirmek zorundayız. Bir eşin kıymeti hiçbir şekilde dünyanın başka bir nimetiyle ölçülemez. Eşten daha kıymetli çocuk olabilir. Çocuktan daha kıymetli eş olabilir. Bu mantıkla bakacağız. Rabbimiz de görecektir ki bu nimeti kulum ne güzel değerlendiriyor. Kıymetini biliyor. Ama biz Allah’ın verdiği nimetin boynuzu yok, küpesi yok, tırnağı yok dersek Allah alır onu. Allah sana bunu eş olarak verdi, sen cariye gibi kullanıyorsun. Allah bunu sana kocan olarak sana teslim etti, sen bunu çekice çevirmişsin, maskaraya çevirmişsin. Zulüm makinasına çevirmişsin. Kadın veya erkek; bir şey değiştirmiyor. Allah çocuk olarak

vermiş, bunu mümin olarak yetiştir demiş, sen onu iş makinası olarak kullanmak istiyorsun. Verdiğimi değiştirirseniz ben de değiştiririm buyuruyor Allah.

Kardeşler, sayılamayacak kadar ve saymamız mümkün olmayan nimetlerin içinde yüzüyoruz. “Bende hiç nimet yok” diyen güneşe nankörlük yapmasın. Üç gün sana güneş ışını gelmese çürürsün, derin çürür. Burnundan geçen oksijenleri, hava nimetini de mi yok sayıyorsun? Hiçbir nimeti Allah’ın sayılmakla bitecek, tartılmakla ölçülebilecek değildir. Kıymetini bilelim ama en büyük nimet olarak da ev nimetini kimse unutmasın.

Evlerimiz cennetimizdir. Evlerimizdeki eşlerimiz, çocuklarımız Allah’ın avucumuza koyduğu pırlantalardır. Kıymetini bilmezsen Allah alır, başını belaya sokar.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.